

Sygn. akt. IV Ka 1339/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Menzel (spr.)

Sędziowie: SSO Małgorzata Szyszko

SSR del do SO Anna Borkowska

Protokolant: Jowita Sierańska

przy udziale Ireny Głogowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015r.

sprawy **G. T.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy

z dnia 27 października 2014r sygn. akt II K 760/14

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu
w O. do ponownego rozpoznania.**

IV Ka 1339/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27.10.2014 roku Sąd Rejonowy w Oleśnicy uznał G. T. za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2014 roku w miejscowości W. gm. D. na ul. (...) kierował samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – przy zawartości 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. czynu z art. 178 a § 1 kk i za to przy zastosowaniu art. 387 § 1 kpk wymierzył mu:

1. na podstawie art. 178 a § 1 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;
2. na podstawie art. 71 § 1 kk karę 50 stawek dziennych grzywny, każda po 10 złotych;
3. na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i 4 miesięcy;
4. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył na poczet środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23.08.2014 roku;
5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację złożył prokurator, który zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 43§ 1 kk, polegającą na błędnym orzeczeniu wobec oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z art. 43 § 1 kk środek ten jest orzekany w latach w wymiarze od jednego roku do lat dziesięciu i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez wymierzenie oskarżonemu środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

Sąd zważył

Zarzut naruszenia prawa materialnego jest w pełni uzasadniony.

Trafnie wskazuje oskarżyciel publiczny, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 43 § 1 kk. Ustawodawca w art. 39 kk wymienił środki karne, jakie mogą albo muszą zostać orzeczone, w przypadku wydania wyroku przesądzającego o winie sprawcy. W katalogu środków karnych wskazany został między innymi zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju. Warunki do orzeczenia wymienionego środka karnego są wymienione w przepisie art. 42 kk. Natomiast wymiar, w jakim środek może zostać orzeczony został określony w art. 43 kk. Stosownie do § 1 tego przepisu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych może zostać orzeczony wyłącznie w latach i w wymiarze od roku do lat dziesięciu. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu 1 rok i 4 miesiące zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dopuścił się obrazy art. 43 § 1 kk tj. prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt. 1 kpk tj. Uwzględniając zarzut oskarżyciela Sąd Odwoławczy nie podzielił jednak poglądu o celowości zmiany wyroku przez podwyższenie wymiaru środka karnego do lat 3. O ile takiej zmianie wyroku nie stał na przeszkodzie art. 434 kpk, o tyle inne uchybienia dostrzeżone przez Sąd z urzędu doprowadzić musiały do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania. Rzeczą kluczową do podjęcia właściwej decyzji z art. 437 § 1 kpk była ocena trybu, w jakim wyrok został wydany. Otóż oskarżony w fazie rozprawy złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego, w którym wskazał rodzaje i wysokości kar, rodzaj i wymiar środka karnego, jakie chce, żeby zostały wobec niego wymierzone. Wniosek złożony w warunkach trybu konsensualnego określonego w art. 387 kpk wymagał od Sądu Rejonowego po pierwsze ustalenia, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte bez przeprowadzenia rozprawy, po drugie natomiast, że zaproponowane warunki skazania nie pozostają w sprzeczności z prawem, a wymierzone kara i środki karne spełnią cele, o jakich mowa w art. 53 kk. Sąd Rejonowy akceptując stanowisko oskarżonego w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary ściśle to rozstrzygnięcie powiązał z orzeczeniem o karze grzywny, wymierzonej na podstawie art. 71 § 1 kk. Można, zatem wnioskować a contrario (art. 387 § 3 kpk), że wniosek skazanego nie zostałby przez sąd zaakceptowany, o ile skazany nie wyraziłby zgody na wymierzenie mu kary grzywny. Akceptując wniosek oskarżonego w zgłoszonej treści Sąd Rejonowy bez należytej wnikliwości ocenił jego poprawność. Tymczasem brzmienie art. 71 § 1 kk nie pozostawia w chwili obecnej żadnej wątpliwości, że proponowana kara nie mogła zostać oskarżonemu wymierzona. Kara grzywny, przewidziana w art. 71 § 1 k.k., jest integralnie związana z orzeczeniem o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i nie może bez takiego orzeczenia samodzielnie egzystować. Grzywna na podstawie art. 71 § 1 k.k. może być orzeczona jednak tylko wtedy, gdy jej orzeczenie na innej podstawie nie jest możliwe, zarówno, jako kary samoistnej (art. 33 § 1 k.k.), jak i kary kumulatywnej obok kary pozbawienia wolności (art. 33 § 2 k.k.) por. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2013 r. V KK 17/13 LEX nr 1313140) . Sąd, rozstrzygając wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, był przede wszystkim zobowiązany sprawdzić zaistnienie w konkretnej sprawie warunków dopuszczalności uwzględniania tego wniosku przewidzianych w art. 387 § 1 i 2 k.p.k. Jednocześnie treść wskazanych przepisów nie dawała sądowi możliwości wymierzenia kary innej niż proponowana we wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej, jaka została zaakceptowana przez uprawnionych uczestników tego postępowania. Z drugiej strony oskarżony w ramach wskazanego trybu konsensualnego nie miał możliwości wynegocjowania takich warunków wymiaru kary i środka karnego, jakie nie są dopuszczalne w odniesieniu do zarzucanego przestępstwa w przepisach prawa karnego materialnego. Zważywszy na fakt, że oceniany wyrok dotyka bardzo rozległe naruszenie prawa materialnego, jego zmiana (uchylenie kary

grzywny i modyfikacja okresu obowiązywania środka karnego) w istotny sposób wypatryłaby sens wyroku i trybu konsensualnego, w jakim został wydany. W konsekwencji taka decyzja mogłaby zostać odczytana, jako forma obejścia gwarancji zapisanych w art. 387 § 3 kpk.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy uznał, że zaskarżony wyrok należy uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sąd Rejonowy skieruje sprawę na rozprawę i po przeprowadzeniu koniecznych dowodów wyda wyrok, z uwzględnieniem zakresu zaskarżenia uchylonego wyroku (art. 443 kpk).